

Govor Ana Zablatnik - Dragica

„Kärnten litt in besonderem Maße unter dem Partisanenterror. Hunderte schuldlose Zivilisten wurden nach Kriegsende innerhalb weniger Tage verschleppt und ermordet.“

Ta izjava v časopisu „Der Kärntner“ decembra 2001 do danes ni preklicana.

Edini, ki je med leti 1938 do 1945 delal teror v Avstriji in na Koroškem, je bil nacistični režim. Že ko je Hitler vkorakal v Avstrijo, so ilegalni nacisti v Bilčovsu vpili in grozili tako, da je moj oče dejal, sedaj bo pa vojna.

Koroška je trpela pod nacističnim režimom, ki ni samo teroriziral. Načrtno je moril vse nezaželjene: Žide, Cigane, prizadete in pohabljene - tudi moj brat je bil na takem spisku. Prav industrijsko so uničevali pripadnike vseh narodnosti, ki jim niso bili po volji. Tako tudi Slovence.

Koroški Slovenci smo se uprli. Nismo ubogali povelja “Kärntner sprich deutsch!” Uprli pa se nismo nekim tujcem, uprli smo se sodeželanom, sosedom, ki so nas imeli na spisku: za izseljevanje, za razdelitev našega premoženja, za aretacije.

Uprli smo se oboroženo. Streljali smo nazaj. In tako seveda usmrtili tudi nekaj nasprotnikov. Nismo pa pobijali ljudi, nismo jih zastrupljali s plinom, nismo delali poskusov z njimi, nismo zažigali skednjev in streljali na bežeče – na tak način je bil umorjen moj soborec iz Bilčovsa Andrej Ogris-Odrijev, ki so ga s prestreljenim trebuhom privezali k avtu in ga vlekli v Vrbo.

Takih “Verschleppungen” mi nismo delali.

Po vojni smo aretirali, kakor tudi Angleži, naciste, ki so bili po naše odgovorni za zlo, ki se je godilo Slovincem in vsem drugim sotrpinom na Koroškem.

Aretiranci so bili prepeljani v Jugoslavijo. Večina od njih se je kmalu spet vrnila domov, 96 jih je bilo ustreljenih. Na žalost brez sodnijskih postopkov. Velika jeza je bila tudi v naših vrstah.

Soodgovorno za to pa je tudi dejstvo, da nacisti 8. majnika 1945 niso oddali orožja, temveč so se oboroženi borili na Koroškem še naprej. Tako je bil 12. majnika na svoji kurirski poti v Borovlje ustreljen naš najmlajši bilčovški 16-letni partizan Jozi Koren-Pežlnov.

Za spravo je potrebno, da žrtve odpustijo, storilci pa obžalujejo. Mi smo po vojni odpustili. Saj drugače s sosedi, soobčani in sodržavljeni, ki so bili za Hitlerja in njegove cilje, ne bi mogli skupaj živeti in sodelovati.

Nismo pa pozabili.

Na Koroškem storilci večinoma do danes niso obžalovali. Skušajo se obnašati kot žrtve.

Ko je pod Hitlerjem veljalo geslo “Kärntner sprich deutsch”, se je moja generacija borila za svoj obstoj, tudi za ceno svojega življenja.

S svojim trpljenjem, s svojim odporniškim bojem, tudi krvavim, smo si s svojim doprinosom za svobodo Avstrije priborili pravice, ki so zapisane v členu 7 avstrijske državne pogodbe. Zavezniške sile in Jugoslavija so tako odločile in Avstrija je morala za svojo svobodo to sprejeti. Ta dialog je tu končan.

Avstrija je pravna država. Ko sem bila v Gestapo-zaporu v Celovcu, nismo zgubile upanja na svobodo in bodočnost, kjer bomo enakopravne.

Sedaj bom stara kmalu 85 let, svobodo sem doživela, enakopravnosti pa še ne.

Pričakujem od avstrijske države, ki med 1938 in 1945 ni bila samo žrtev, temveč tudi sosterilec, da končno poskrbi za tak pravni red, kjer bodo vse jezikovne in verske skupnosti sprejete in obravnavane enakopravno.

Ker so med vojno Korošci hoteli imeti deželo nemško in ne rajhovci, pričakujem v znak sprave, da postavi koroška oblast dvojezične krajevne napise v vse tiste vasi, iz katerih so koroške Slovence izseljevali. Da se končno odpovejo storjenemu etničnemu čiščenju!

Od naših slovenskih voditeljev pričakujem, da nehajo barantati s pravicami, za katere smo mi trpeli, mnogi naši rojaki pa dali svoje življenje.

Ta žrtvovana življenja in naše trpljenje za slovensko stvar pod hitlerjem je imela in ima svoj smisel samo, če mi to slovenstvo živimo naprej. Če živi to slovenstvo naša mladina naprej!

Zato me iz srca veseli, da je nosilec iniciative za današnjo prireditev tudi naša mladina:
Za pravno državo in demokracijo!